

kun 643,000 Kr. Altsaa kommer Landet, skønt det ikke er rigt og det er daarlige Tider, til i direkte Statsskat at svare mellem 5 og 6 Gange saa meget som Købstadkommunerne. Der gives Kommunerne paa Landet af den Skatteindtægt, som svares til Staten, i alt 53,6 pCt., hvorimod der gives Købstæderne af Stats-Skatteindtægterne 76,9 pCt.; der gives altsaa ligefrem Købstæderne betydeligt mere end Landet. Hvis man overfører de $\frac{3}{4}$ af Gammelskatten, saa vilde vi ikke komme højere, end at Landkommunerne fik 79,3 pCt., altsaa kun $2\frac{1}{2}$ pCt. mere af Stats-skatterne, end Byerne faa. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse, om der ikke var en Mulighed for, at det kunde faa den højtærede Minister til at gaa ind paa, at Gammelskatten overgik med $\frac{3}{4}$ til Kommunerne, ligesom Bygningsafgiften overgaar saavel til Landkommunerne som til Købstadkommunerne.

Finansministeren (Hørring): Da man fra alle Sider er enig om at lade det foreliggende Lovforslag gaa i Udvalg paa det Grundlag, der nu foreligger fra Regeringens Side, skal jeg fatte mig meget kort og kun henvende nogle Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour). Han henstillede til det eventuelle Udvalg at søge Forhandling med Ministeren om at forhøje den Andel af Gammelskatten, som overføres til Landkommunerne. Jeg maa sige, at jeg tror, det er ganske haabløst. Jeg skal selvfølgelig gerne optage Forhandling derom, men jeg finder det dog rigtigt at udtale, at jeg tror ikke, at det fører til noget Resultat. Som Forslaget foreligger, er det vel overvejet fra Regeringens Side. Man har søgt at træffe det retfærdige Forhold og mener ogsaa, at man har fundet det. Jeg skal som sagt gerne være villig til at forhandle om dette, men jeg vilde dog ikke have, at denne Behandling skal gaa til Ende saaledes, at jeg skulde have stillet i Udsigt, at disse Forhandlinger vilde føre til noget Resultat.

Jørgensen: Som det høje Ting erindrer, blev der i Udvalgsbetænkningen i Fjor fremsat et Forslag, gaaende ud paa, at

hvis det skulde vise sig, at Indkomstskatten indbragte mere end nødvendigt for, at Staten holdtes skadesløs for det Beløb, der overførtes til Kommunerne, skulde det over-skydende overføres til Kommunerne i det Forhold, at København fik 15 pCt., Købstæderne 17, Handelspladserne 2, Amtskommunerne 25 og Søgnekommunerne 41 pCt. Dette Forslag naaede i Fjor desværre ikke frem til Behandling i dette Ting, fordi det, som det ligeledes hedder i Betænkningen, hverken i Udvalget eller hos Ministeren havde fundet fornøden Tilslutning. Det forekommer mig imidlertid, at dette Forslag er i saa fuld Overensstemmelse med Aanden i hele Skattereformen, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, om det maatte blive taget op igen i Aar. Det er nemlig ingenlunde Hensigten med Indkomstskatten, at den skulde tjene til at forøge Statens Indtægter. Det fremgaar af den Omstændighed, at det endogsaa er forudsat, at Staten i den Anledning skulde bringe et Offer. Det, man tilsigter med Indkomstskatten, er alene dette at skaffe Midler til at lette Hartkornets Byrder. Det synes mig allerede af den Grund, at det vilde være en overordentlig naturlig Tanke, om man i Lovforslaget indsatte en saadan Bestemmelse, at det blev klart, at Indkomstskattens samlede Beløb blev anvendt efter sit Formaal, nemlig til yderligere Lettelse for Hartkornsskatteerne. Men dertil kommer dette, at man vel maa være berettiget til at gaa ud fra, at det ingenlunde er Hensigten at blive staaende ved denne beskødne Lettelse, som her er Tale om, thi hvis saa var, synes det mig ikke, at det var værdt at spille mange Ord paa den Ting; thi det er ganske klart, at naar Landbruget staar med en samlet Skattebyrde af 70 Kr. pr. Td. Hartkorn — og det gør det mindst — er en Lettelse paa 8 Kr. pr. Td. saa forsvindende lidt, at der ikke er Tale om, at denne Reform vil have synderlig Værdi, tilmed da det jo er saaledes, at man vil faa en Del af denne Skat tilbage gennem Indkomstskatten. Men det som giver Skattereformen sin store Værdi, jeg kan sige, sin overordentlig store Værdi, er de Principper, der ere nedlagte i den, idet man der for første Gang slaar det fast, at alle Statsborgere uden Hensyn til de Erhverv,